

ingt og idet stemmende med de Forudsætninger, som vi derved gif ud fra, om vi nu vilde betragte dem som værende saa lidet værd, at vi ikke engang vilde række dem den Hjælp, de trænge til, for at holde sig oppe over Vandet. Men dertil kommer endnu, at idet vi sluttede denne Traktat, toge vi et ganske særdeles Hensyn til os selv, og jeg tror, at Dernes Tarv ved denne Leilighed ikke blev i den Grad iagttaget, som ønskeligt kunde være. Jeg vil navnlig tillade mig at henvende de Herrers Opmærksomhed paa, hvad De ville finde omtalt paa flere Steder, men som jeg nu skal meddele Dem fra den mest autentiske Kilde, nemlig dette, at, efterat den ovennævnte Traktat var bleven afluttet, og der var blevet sendt en Kommissær ud til Derne for at tilveiebringe den Afstemning, hvorved St. Thomas skulde give sit Samtykke til Traktaten, blev der samtidig givet den lokale Bestyrelse paa Derne Instrux om, at den kunde lade enhver Lovgivningsvirksomhed hvile, der ikke var absolut fornøden for de løbende Forretningers Gang. Dette skete i Maret 1867. Man har altsaa ifølge Ordre fra den danske Regjering, som ansaa det for hensigtsmæssigt for sig, ladet hvile enhver Lovgivningsvirksomhed og ethvert Forslag til Fremskridt og Forbedring, som kunde udøves gennem Lovgivningsvirksomheden. Jeg kan nu ikke betvivle, at dette ingenlunde har været gavnligt; det har tværtimod efter min Mening været skadeligt, thi man har derved gjort Tilstanden endnu mindre gunstig, end den iforveien var, og det er altsaa ikke alene paa Grund af de almindelige Tilfælde, som indtræde, naar et Land kommer i en uheldig Tilstand, men det er ogsaa paa Grund af, at denne uheldige Tilstand kan antages at være bleven forværret ved den danske Regjeringens egen Forholdsregler, at jeg tror, at der deri maa siges at ligge en ikke ringe Opfordring for os herhjemme til at vise os noget imødekommende med Hensyn til Begjæringer derudefra, saasnart disse maatte skjønnes at være i og for sig rimelige. Dette har været min Hovedbetragtning af Sagen, og jeg har, som den ærede Ordfører nylig nævnte, meddelt Udvalget mine Tanker, men Udvalget har ikke fundet

at kunne give efter derfor. — Naar jeg nu gaar over til at betragte de Grunde, som Udvalget har gjort gjældende imod nærværende Lovforslag, skal jeg, som sagt, ikke opholde mig ved den første Del deraf, idet det jo efter hvad jeg tidligere har udtalt, vil være indlysende, at jeg ikke anser denne Del for at have den allermindeste Betydning for nærværende Tilfælde, fordi jeg paa ingen Maade erkjender, at derved det Forslag, jeg har stillet, er tænkt paa nogen Opgivelse af Hovedstandpunktet i vor finansielle Ordning med Hensyn til de vestindiske Der. Derimod har Udvalget fremhævet nogle Svindigheder imod Forslaget, som jeg, uagtet de allerede tilbørlig ere gjendrevne af Minoriteten i Udvalget, dog ikke kan undlade kortelig at omtale. Det ærede Udvalg har for det Første anset over, at dette Lovslag er blevet forelagt, uden at det iforveien har været forelagt Kolonialraadet. Jeg kan ikke negte, at dette er en Anke, som forekommer mig meget besynderlig. Der staar vel i Kolonialloven, at der ikke maa udgives nogen Lov om de vestindiske Anliggender, forinden der er givet Repræsentationen derude Leilighed til at udtale sig derom; men det er jo klart af dette Lovforslags eget Indhold, at denne Lov ikke kan blive udgivet eller komme til nogen praktisk Betydning i Vestindien, forinden der bliver givet Repræsentationen derovre Leilighed til at udtale sig derom. Begge de Paragrafer, som Lovforslaget indeholder, ere nemlig af den Betskaffenhed, at de ikke have det allermindste Dvingende undtagen for den danske Statskasse, idet ingen af de to Foranstaltninger, som der omhandles, kan komme til nogenjomhelst praktisk Betydning i Vestindien, medmindre Kolonialraadet gaar ind paa dem. De Herrere ville derfor se, at Koloniallovens Bud paa det Strengeste vil blive opfyldt, naar Loven vedtages. Dertil kommer, at imedens jeg med Udvalget maa erkjende, at det i de fleste Tilfælde vil være rigtigt, at, naar en Lov, som angaar de vestindiske Der, skal bringes igjennem Rigsdagen, denne da først har været forelagt og drøftet i Kolonialraadet, tror jeg paa den anden Side, at man ikke kan sige som en Regel, der ingen Undtagelser har. Der